

มหาวิทยาลัยเนชั่น

การศึกษาการรับรู้ต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของนิสิต มหาวิทยาลัยเนชั่น

Study of Perception on the Personal Data Protection Act, 2019 : A Case study of Nation University Students

สุรียา พุฒดวง¹, วิเชพ โจบุญ¹, เกศริน อินเพลา¹, ศศิวิมล แรงสิงห์¹, ปุรินทร์ รุจจนพันธุ์¹, และ เกลิงศักดิ์ สุทธเขต¹
¹ คณะบริหารธุรกิจและรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเนชั่น

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ และระดับความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของนิสิต มหาวิทยาลัยเนชั่น เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ ประชากรคือนิสิตของมหาวิทยาลัยเนชั่น จำนวน 440 คน กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกแบบสะดวกจำนวน 205 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ และทำการถ่วงน้ำหนักข้อมูล เหลือที่ครบสมบูรณ์จำนวน 175 ชุด คิดเป็นร้อยละ 85.36 ของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผ่านผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาที่ต้องการศึกษา และทำการทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม โดยทดลองนำแบบสอบถามจำนวน 30 ชุด ไปใช้กับกลุ่มนิสิต เมื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ 0.954 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต มีผลประเมินอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.13, S.D. = 1.05) และความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล มีผลประเมินอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.83, S.D. = 0.76) จึงสรุปได้ว่าทั้งการรับรู้ และความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีข้อเสนอแนะว่าสถาบันควรจัดกิจกรรมส่งเสริมสนับสนุนเพื่อสร้างการรับรู้และความเข้าใจให้กับนิสิตเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ : การรับรู้ ความเข้าใจ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

บทนำ

ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศสนับสนุนให้การจัดเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการประมวลผล และใช้ประโยชน์ต่างๆ ได้มากขึ้น การเผยแพร่ผ่านสื่อสังคมสามารถทำได้โดยง่าย ทำให้เกิดการล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวเป็นส่วนต่อ ข้อมูลส่วนบุคคลได้ ส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวม จึงเป็นเหตุผลักดันต้องมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลขึ้นตามราชกิจจานุเบกษาพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ประกาศ ณ วันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2562 ซึ่งผ่านการพิจารณาโดยสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ซึ่งประกอบด้วย 96 มาตรา แบ่งเป็น 7 หมวด ได้แก่ 1) คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล 2) การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล 3) สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล 4) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล 5) การร้องเรียน 6) ความรับผิดชอบทางแพ่ง 7) บทกำหนดโทษ (พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562, 2562)

โดยสาเหตุหลักที่ประเทศไทยต้องมีกฎหมายฉบับนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (General Data Protection Regulation หรือ GDPR) ซึ่งประกาศบังคับใช้โดยสหภาพยุโรป (European Union หรือ EU) เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2561 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้แก่การส่งข้อมูลภายในประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป ซึ่งครอบคลุมถึงผู้ประกอบการในประเทศไทยที่จะติดต่อรับส่งข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนในประเทศไทยที่เป็นสมาชิกสหภาพยุโรป (Cross - Border Data Transfer Issues) จึงต้องมีมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เหมาะสมเพียงพอ หากประเทศไทยไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลก็จะทำให้ขาดความน่าเชื่อถือในมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล อันจะส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของประเทศ การค้าระหว่างประเทศ และการทำธุรกิจระหว่างประเทศ รวมไปถึงประชาชนผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล (อาทิติดยา แสงจันทร์ และ ธงชัย จิระดิษฐ์, 2563)

ด้วยสถานการณ์โรคระบาดที่เกิดขึ้นทั่วโลก รัฐบาลไทยจึงได้มีประกาศเผยแพร่ลงในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 138 ตอนที่ 32 ก วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2564 เรื่อง "พระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานและกิจการที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 (ฉบับที่ 2)" มีรายละเอียดในมาตรา 3 ว่าให้เลื่อนการบังคับใช้ข้อกำหนดก่อนจนถึงวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2565 เหตุผลระบุในหมายเหตุความตอนหนึ่งว่า "อันเนื่องจากการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่ พ.ร.บ. กำหนดนั้น มีรายละเอียดมากและซับซ้อน กับต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ประกอบกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องและรุนแรงยิ่งขึ้นจนถึงปัจจุบัน ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเป็นหน่วยงานและกิจการต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวนมากทั่วประเทศยังไม่พร้อมที่จะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น เพื่อเป็นการบรรเทาผลกระทบที่จะเกิดขึ้น สมควรขยายระยะเวลาการใช้บังคับออกไปอีกจนถึงวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2565" (พระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานและกิจการที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2564, 2564)

ซึ่งการรับรู้ ความเข้าใจ และความพร้อมของคนไทย ทั้งในภาครัฐ และเอกชน โดยเฉพาะนิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่น จะอยู่ในระดับใดนั้น ยังไม่มีผลการศึกษาที่ชัดเจน เนื่องจากเป็นเรื่องใหม่ที่จะเริ่มบังคับใช้ในวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2565 จึงยังไม่เคยมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาก่อน เป็นเรื่องที่ยังต้องเรียนรู้ร่วมกันทั้งผู้รักษากฎหมาย บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับระบบการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคล อาจารย์ นิสิตในสถาบันการศึกษา งานการบริหารทรัพยากรมนุษย์ หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบในแต่ละองค์กร (สีทาหา ประยูรรัตน์, 2564)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาระดับการรับรู้และความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของนิสิต มหาวิทยาลัยเนชั่น เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการวิเคราะห์ สรุปผลการศึกษา และเผยแพร่ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนา หรือใช้ประโยชน์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของนิสิต มหาวิทยาลัยเนชั่น
2. เพื่อศึกษาระดับความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของนิสิต มหาวิทยาลัยเนชั่น

กรอบแนวคิดในการทำการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นิสิตของมหาวิทยาลัยเนชั่น ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรี จำนวน 440 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จของ Krejcie & Morgan ได้จำนวน 205 คน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610) (ประสพชัย พูลนนท์, 2557) ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการคัดเลือกแบบสะดวก (Convenience sampling) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการแจกแบบสอบถามออนไลน์ จำนวน 205 ชุด ได้รับการตอบกลับ 187 ชุด ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการกลั่นกรองข้อมูล (Data Cleaning) ตัดแบบสอบถามที่ไม่มีค่าน่าเชื่อถือออก เหลือที่ครบสมบูรณ์จำนวน 175 ชุด คิดเป็นร้อยละ 85.36 ของแบบสอบถามทั้งหมด

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามโดยมีลักษณะคำถามแบบปลายปิด (Closed Ended response Questions) และลักษณะคำตอบตามมาตรวัดของลิคิรท์ (Anderson, 1988)

- ระดับคะแนน 5 หมายความว่า มากที่สุด
- ระดับคะแนน 4 หมายความว่า มาก
- ระดับคะแนน 3 หมายความว่า ปานกลาง
- ระดับคะแนน 2 หมายความว่า น้อย
- ระดับคะแนน 1 หมายความว่า น้อยที่สุด

เครื่องมือที่ใช้สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ครอบคลุมเนื้อหาที่สนใจ 3 ส่วน ประกอบด้วย 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ และชั้นปีการศึกษา 2) การรับรู้ต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 3) ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

ผู้วิจัยได้ทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนที่มีความเชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านคุณธรรมจริยธรรม เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องของเนื้อหาที่ต้องการศึกษา (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยเลือกคำถามที่มีความตรงมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5-1.0 คัดเลือกไว้ใช้ ส่วนที่ต่ำกว่านี้จะปรับปรุงแก้ไขในส่วนของเนื้อหา (Rovinnelli & Hambleton, 1976, pp. 49-60)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม (Reliability) โดยทดลองนำแบบสอบถามจำนวน 30 ชุดไปใช้กับกลุ่มนิสิต เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ 0.954 ซึ่งเป็นค่าที่มีค่ามากกว่า 0.07 ซึ่งสามารถนำข้อมูลจากแบบสอบถามมาใช้ในการเก็บข้อมูลได้ (Cronbach, 1951, pp. 297-334)

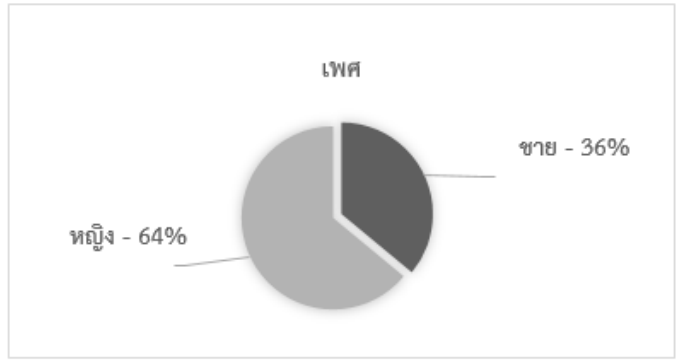
การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามในรูปแบบของแบบสอบถามออนไลน์ (Google Form) และนำลิคิรท์ ที่นำมาใช้กับนิสิต มหาวิทยาลัยเนชั่น ในทุกชั้นปีจำนวน 205 ชุด (นิคชาล รัตนเมธี และ ประสพชัย พูลนนท์, 2562)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยได้เก็บข้อมูลเพื่อนำเสนอจำแนกได้เป็น 3 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 การรับรู้ต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ส่วนที่ 3 ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ซึ่งแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง 205 ชุด ได้รับแบบสอบถามที่ตอบครบสมบูรณ์จำนวน 175 ชุด คิดเป็นร้อยละ 85.36

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในส่วนนี้ได้สรุปผลการสำรวจแบ่งข้อมูลเป็น 2 หัวข้อ คือ เพศ และชั้นปีศึกษา ซึ่งได้รายงานสรุปข้อมูลเป็นคำร้อยละตามตารางข้อมูลต่อไปนี้

ภาพประกอบที่ 1 จำแนกตามเพศ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

พบว่า การรับรู้ต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เรียงจากมากไปน้อย ดังนี้ รู้ว่าการเก็บข้อมูลต้องแจ้งรายละเอียดและแจ้งสิทธิต่อเจ้าของข้อมูล อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.40 รู้ว่าธุรกิจใหญ่ต้องมีเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูล อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.35 รู้ว่าการเก็บและใช้ข้อมูลถูกตรวจสอบโดยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.30 รู้ว่าต้องเก็บข้อมูลจากเจ้าของข้อมูลไม่เก็บจากแหล่งอื่น อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.25 รู้ว่าผู้ไม่ปฏิบัติตาม พ.ร.บ. จะมีโทษทั้งทางแพ่ง อาญา และปกครอง อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.25 รู้ว่าการเก็บข้อมูล ใช้ข้อมูลเปิดเผยข้อมูลต่อได้รับความยินยอม อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.15 รู้ว่าการขอความยินยอมต้องทำเป็นหนังสือหรือผ่านระบบออนไลน์ อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.10 รู้ว่ากฎหมายจะคุ้มครองข้อมูลของคนในประเทศ ไม่ว่าข้อมูลจะอยู่ที่ใด อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.90 รู้ว่าข้อมูลคนตายกฎหมายจะไม่คุ้มครอง อยู่ระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.55 และการรับรู้ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.13

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

พบว่า ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เรียงจากมากไปน้อย ดังนี้ มีความเข้าใจเกี่ยวกับ พ.ร.บ. ฉบับนี้ อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.05 มีการเตรียมความพร้อมที่จะปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ฉบับนี้ อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.85 เชื่อนับว่า พ.ร.บ. ฉบับนี้จะสามารถป้องกันการรั่วไหลข้อมูลส่วนบุคคล อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.80 เห็นด้วยกับการกำหนดให้มี พ.ร.บ. ฉบับนี้ อยู่ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.65 และความเข้าใจในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 2.83

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 สอดคล้องกับจำนวนนิสิตที่ตกในหอพักภายในของมหาวิทยาลัยเนชั่นที่ศึกษาอยู่ในคณะพยาบาลศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ที่เริ่มเปิดรับเป็นหลักสูตรในหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิตสาขาพยาบาล และการส่งแบบสำรวจผ่านกูเกิ้ลฟอร์มที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบสำรวจออนไลน์นั้น ทำให้ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับมาได้ร้อยละ 85.36 ที่อยู่ในระดับที่สูงกว่าปกติ ซึ่งสอดคล้องกับงานของ นิคชาล รัตนเมธี และ ประสพชัย พูลนนท์ (2562) ที่ศึกษาอัตราการตอบกลับของแบบสอบถาม พบว่า การตอบกลับทางเว็บไซต์ หรืออินเทอร์เน็ตที่อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ คือ ขึ้นต่ำน้อยละ 50 ที่ได้รับกลับมา และการตอบกลับทางเว็บไซต์มีแนวโน้มที่สูงขึ้นมีผลสืบเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและความแพร่หลายของการใช้เครื่องมือในการสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ต

2. การรับรู้ต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของนิสิต พบว่า การรับรู้อยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.13, S.D. = 1.05) เนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังไม่มีผลบังคับใช้ และเป็นเรื่องใหม่สำหรับนิสิตที่ยังไม่เคยรับรู้ผ่านการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ จึงยังมีการรับรู้และตื่นตัวต่อเรื่องดังกล่าวเพียงระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานของ อาทิตติยา แสงจันทร์ และ ธงชัย จิระดิษฐ์ (2563) ที่พบว่าพนักงานสายการบินรับรู้เกี่ยวกับกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 36.42 แล้วสอดคล้องกับบทความของ ฉาง ซาลยูท (2561) ที่เขียนสรุปไว้ว่าในประเทศไทยยังมีความตื่นตัวเรื่องนี้น้อย เพราะเชื่อว่าเป็นเรื่องใกล้ตัวมาก

3. ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 พบว่า การรับรู้อยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.83, S.D. = 0.76) เนื่องจากมีการรับรู้ต่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ในระดับปานกลาง จึงส่งผลให้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ด้วยเหตุที่นิสิตรู้สึกว่าเป็นเรื่องใกล้ตัวเกิดขึ้นได้ เพราะจะมีการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ใน 1 มิถุนายน พ.ศ. 2565 ซึ่งยังไม่เกิดขึ้น และบทลงโทษมีผลต่อกลุ่มผู้ให้บริการ มิได้มีบทลงโทษที่ชัดเจนในกลุ่มผู้ใช้งานทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับงานของ กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ และ วิมลลภ รัฐฉัตรานนท์ (2563) ที่พบว่าพนักงานการไฟฟ้ามีระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และพบว่าอายุ 21 - 40 ปี มีความสนใจต่อข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคลมากกว่าชาวอายุอื่น

จึงสรุปได้ว่าทั้งการรับรู้ และความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของนิสิต มหาวิทยาลัยเนชั่น อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีข้อเสนอแนะว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีการส่งเสริมสนับสนุนจัดให้มีการสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับนิสิตเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการศึกษา พบว่า นิสิตในมหาวิทยาลัยเนชั่นยังมีความต้องการได้รับการส่งเสริมสนับสนุนเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น เป็นการศึกษาเตรียมความพร้อมสำหรับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อจะได้ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือในฐานะผู้รับบทบาทในการเป็นผู้รับผิดชอบข้อมูลส่วนบุคคลอย่างถูกต้องต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

เมื่อมีการบังคับใช้กฎหมายในอนาคต ควรศึกษาผลกระทบที่ผลดี และผลเสียจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และความพร้อมด้านวิชาการของผู้ให้บริการที่มีบทบาทในการจัดเก็บข้อมูลและการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

เอกสารอ้างอิง

- กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ และ วิมลลภ รัฐฉัตรานนท์. (2563). ความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สำนักงานใหญ่. *วารสารรัฐศาสตร์ปริทรรศน์*, 7(2), 53-67.
- ฉาง ซาลยูท. (2561). *8 เหตุผลที่คุณควรสนใจเกี่ยวกับ GDPR จาก EU*. สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2562 จาก <https://www.marketingoops.com/exclusive/8-reason-to-know-about-gdpr/>
- นิคชาล รัตนเมธี และ ประสพชัย พูลนนท์. (2562). อัตราการตอบกลับของแบบสอบถามในงานวิจัยเชิงปริมาณ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธนบุรี*, 13(3), 181-188.
- ประสพชัย พูลนนท์. (2557). การกำหนดขนาดตัวอย่างตามแนวทาง Krejcie and Morgan (1970) ในการวิจัยเชิงปริมาณ. *วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์*, 7(2), 112-125.
- พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562. (2562, 27 พฤษภาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 136 ตอนที่ 69 ก. หน้า 52-95.
- พระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานและกิจการที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2564. (2564, 8 พฤษภาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 138 ตอนที่ 32 ก. หน้า 1-3.
- สีทาหา ประยูรรัตน์. (2564). กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกับงานการบริหารทรัพยากรมนุษย์ (ตอนที่ 2). *วารสารสังคมวิจัยและพัฒนา*, 3(3), 12-31.
- อาทิตติยา แสงจันทร์ และ ธงชัย จิระดิษฐ์. (2563). การรับรู้ข้อมูลต่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (GDPR) ของพนักงานบริการภาคพื้น กรมศึกษาท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ. *การประชุมวิชาการและนิเสณผลงานวิชาการระดับชาติ ราชอาณาจักร ครั้งที่ 5*.

Anderson, L.W. (1988). *Likert scales, education research methodology and measurement : An International Handbook*. Victoria: Pergamon.

Cronbach, L.J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16(3), 297-334.

Krejcie, R. V. and Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and psychological measurement*, 30, 607-610.

Rovinnelli, R.J., & Hambleton, R.K. (1976). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Dutch Journal of Educational Research*, 2, 49-60.